

Những Tấm Giấy Số

Cắt thịt phân cho, dầu là chim cá.
(Đặc thú lâm tuyền thành đạo ca.)

Truyện ngắn Nguyễn Văn Sâm

Tư Cụt lom khom lục lợi thùng đồ nghề tờ mở kiếm cây cạy vỏ xe. Mẹ họ, mới xài hồi này đây, thằng xe ba bánh mượn trả không đúng chỗ kiếm đồ con mắt. Tiếc mấy ngàn vá vỏ, lục nát thùng đồ nghề của người ta thì không nói gì, nhưng trả mà liệng lung tung lang tang thì thiệt là thầy chạy. Bực mình! Cánh tay mặt của Tư Cụt chỉ còn cán tay trợ trụ ở đầu lò ra chỗ chẻ hai, quơ quơ trong đám linh kinh kèm kéo, búa, mỏ lét coi bộ không sợ gì hết làm cô gái đứng kế bên ngó theo mà áy náy.

‘Bộ chú không ngán mấy cái tuột vít dâm tay chú sao.’ Cô hỏi với giọng lân mẫn, không chút gì tò mò.

‘Ngán gì mấy cái lẻ tẻ đó cô. Chuyện nhỏ! Chỗ đó xương nhiều hơn da thịt, chai cứng nên kim còn ngán nó nữa, ba cái tuột vít nhằm nhò gì!’ Tư Cụt trả lời mà không ngó lên, trong khi cánh tay cụt tiếp tục hầy hầy, quơ quơ lục. Đây rồi, anh đưa tay kia lượm cây cạy đang nằm trốn khuất khuất dưới vành thau nước đen dơ.

‘Cái thằng mắc dịch xài rồi liệng bậy liệng bạ làm cho người ta kiếm nát mới thấy...’

Tư Cụt cầm cây cạy vỏ đi mấy bước về phía cái bánh bẻ của khách, ngồi xuống cẩn thận cạy. Cô gái bước theo, mắt dõi không chừa một cử chỉ nào của Tư Cụt, tò mò đậu cái nhìn lên cánh tay tàn tật của người thợ sửa xe:

‘Chắc chú bị tai nạn lâu rồi.’

‘Đâu cô đoán thử!’

‘Chú nói coi, hồi tuổi trẻ đi lính hay mới té lỗ *ga* lúc già sau này.’

Tư Cụt bơm ruột xe, vặn vò rồi nhúng ruột vô thau nước sâm sấp, sấm soi kiếm chỗ bị xì:

‘Tình đồng đội đó cô.’ Chú nói mà cũng không ngước mặt lên:

‘Vây là hồi trước Giải Phóng. Lúc đó thì cháu chưa sanh ra!’ Cô gái vừa trả lời vừa lấy miếng măt ra đeo lên. Mặt trời chói chang, nóng rất rần chết bàn tay.

Tư Cụt nổi giận ngang.

‘Thôi xin lỗi cô để tôi vá cho rồi cái vỏ cho cô đi sớm. Năng lên rồi.’

Chú làm lì đưa cánh tay cụt quơ quơ trong đồng giấy rác vụn kẻ đó kiếm gì đó. Thấy một cây tăm đã gãy, chú chồm tới, với tay lượm, đưa lên môi ngậm, giữ đó tới khi thấy chỗ ruột xe bị xì liền lẹ làng lấy tăm đâm vô, bịt lỗ lại. Thông thạo, lành nghề, chú mở hộp keo với sự giúp đỡ kèm chặt của cánh tay cụt, tay kia cạy cạy..

Chú ngâm nga nho nhỏ: ‘*Đầu đường Thủ Trưởng vá xe....*’ Tôi không phải là Thủ Trưởng nhưng vá xe đầu đường thì ngang hàng với Thủ Trưởng rồi.’ Vẫn không ngước mặt lên chú hỏi giọng cay đắng: ‘Cô thấy siêu không, tui, được làm Thủ Trưởng!’

Người thiếu nữ hơi ngờ ngàng một chút nhưng vẫn kiên nhẫn đứng quan sát, chờ đợi. Cô bước tới gần Tư Cụt hơn khi ruột xe được bỏ vô vỏ và gắn vào niền lại như cũ, sắp được bơm hơi.

‘Biết tại sao chú giận rồi. Quen miệng, quen tai thôi mà! Chưa chát chỉ khổ tâm thôi chú ơi. Phải biết buông xả để sống. Chữ nghĩa bây giờ hết còn mang nghĩa đen cốt lõi nữa chú biết không? Quan trọng là ý tưởng nguyên hết câu, chấp nhứt chi ba cái danh từ nho nhỏ nội dung đã bị bào mòn lâu rồi hả chú!’ Tiếng *hả chú* như được kéo dài hỏi đồ với giọng thiết thân thiện.

‘Mà thôi, chuyện cũ quá lâu rồi tôi cũng không muốn nhắc tới nữa. Nhắc tới nhắc lui như là mình khoe hay khoe giỏi thết rồi như là nói láo thôi phồng. Nổ là không có tui. Đồng đội mình thương quá đi chớ, cứu được thì cứu. Lúc đó mạng mình cũng không kịp nghĩ tới. chỉ biết thí mạng cùi xông tới thôi.’

‘Sau này chú có liên lạc với người bạn đó không?’

‘Cùng đơn vị thôi, quen biết gì đâu nà! Sau đó tui giải ngũ, hình như ông đổi qua đơn vị khác, lên lon vù vù, không biết đổi đời rồi ra sao! Cũng cầu ông sống sót, được định cư đâu đó bên Mỹ, Pháp, Úc ... cho đỡ cực thân. Ở đây oải quá, tiền bạc khó kiếm mà thức ăn thì mắc đàng trời, giá cả hề có dịp là tăng thiên rồi không chịu tuột xuống, bệnh hoạn gì thì châu chực cả ngày cũng chưa khám được.... Xe rồi nè cô, cái ruột này còn tốt. Đừng nghe tui nó vẽ thay cái khác uống tiền nha. Còn chạy được cả năm nữa là ít.’

Cô gái móc tiền lí nhí cảm ơn kèm theo tấm giấy số. Tư Cụt bây giờ mới cười.

“Vái Trời trúng thì tôi chia trả cô phân nửa.. Già khú rồi mà đơn thân độc mã như tui thì phân nửa cũng đủ. Vá cái vỏ dễ ợt, được mấy tỷ thì cầu à! Ngày mốt cô đi ngang đây hỏi coi tôi thành tỷ phú chưa nha. Phải thời thì cô tới lấy phần của mình. Nói để cô thương, cây đinh đâm xe cô không phải của tui đâu à nhe. Tụi đinh tặc nó làm bậy kiếm ăn chủ yếu là móc túi tụi chủ xe xin chứ tui thì trời cho bao nhiêu cũng cảm ơn. Sống được lương thiện là mừng rồi.’

‘Cầu cho chú trúng mà biết làm việc tốt, đừng khá lên rồi nhập bọn vô đám đại gia làm những chuyện trời ơi đất hời thì uống công ông Thần Tài.’ Cô gái mỉm cười, lấy bao tay mang vô, nói thêm. ‘Tôi đã biên lại số rồi đó, trúng thế nào cũng tới chia phần.’

Tư Cụt bỏ tiền và tấm giấy số vô túi áo trên, neho mắt với bà bán thuốc lá đương ngồi ngáp ruồi sau thùng thuốc như là muốn nói cô này chưa biết Tư Cụt, Tư Cụt coi vậy chớ *một là một hai là hai* không giống như thiên hạ chụp giựt tráo trở chung quanh đâu.

Khi anh quay lại thì cô gái không còn bóng dáng nữa. Biến mất hay hòa nhập vào dòng người đông nghẹt của thành phố? Một chút thắc mắc thoáng qua mau trong đầu rồi tan biến. Anh mỉm cười với cái vui đầu tiên trong ngày.

Thằng Đẹt chìa hai tấm giấy số đẩy đẩy vô tay mời Tư Cụt. Về mặt nó thiếu não cách gì. Tư Cụt cười:

‘Tao với mấy đồng hội đồng thuyền, cũng là cụt hết, bộ mấy hêt người mời sao lại mời tao. Tao com còn không đủ ăn tiền đâu mua giấy số để liệng tiền xuống đất mậy?’

‘Chú mua giùm đi mà, tui chỉ còn mấy tấm này, gần tới giờ xổ rồi bán không hết, ngâm lại bị ông đập có mà ói máu luôn.’

‘Bộ hông phải tía ruột mậy hả? Trước đây bán ngón tay mậy giờ lại đánh đập?’ Ta Cụt tò mò hỏi.

‘Ba ghê! Má tui chết rồi phải ở luôn với ông chớ biết ở đâu bây giờ. Cực thân mà tui còn có chỗ ngủ, khỏi bị tui lớn đầu gấu ăn hiếp...’ Thằng Đẹt vừa nói vừa đưa cườm tay sung bầm có ngón tay trở bị cắt đứt quẹt ngang mắt.

Hơi thở ra của tiếng thở dài nghe rõ như tiếng trâu phì một nhọc sau buổi cày:

‘Tao ghét người lớn đầu đọa con nít lắm, mậy đừng kể lễ nữa được không. Nói với ông là mậy đâu có ăn bám ông đâu, cũng đi bán kiếm tiền góp phần com nước vậy.’

‘Ai mà dám nói! Ông phang cho cây sắt lỗ đầu. Say tí bì tui ngày mà biết gì phải quấy chú! Thôi rần chịu chừng vài năm nữa bỏ ông đi về tỉnh nào đó sống, thành phố để dành cho người giàu, người quyền thế ngoài kia vô, cho con cái đại gia. Thằng Đẹt vừa nói vừa ngó theo thiếu điều rớt cặp mắt mấy chiếc xe máy chở con đi học len lách trong dòng xe cộ. Những đứa trẻ bụ bẫm, áo quần sạch sẽ, giày vớ, nón nẩy thơm tât, vô tư. Bỗng nhiên nó ngó cái áo mất nút của mình rồi đưa tay vuốt vuốt, mặt thiệt buồn. Chú Tư Cụt cúi xuống tránh ánh mắt đó. Chú móc túi lấy tiền, mua hai tấm giấy số còn lại của thằng Đẹt, nhập chung với tấm được tặng biểu hồi nãy.

Tui thường ngó theo chiếc xe 16 chỗ ngồi chở con đại gia đi học rồi cười ngoằn ngoèn mần nguyện thầm. Nhiều lần tui thấy thằng Đẹt ngồi trong xe vui vẻ, nét sung sướng lộ trên khuôn mặt non nớt nhưng chưa hết vẽ đen đúa phong trần. Có lúc tui thấy bàn tay mặt có ngón

trở bị cắt của nó nữa. Coi bộ nó đã hết bị thương và không có mặc cảm gì về điều này. Thương nó vì nó giống tui điểm đó. Tui van vái ơn trên, thành hoàng bốn cảnh cầu mong cho nó học được. Số tiền đó đủ cho nó học tới thành tài. Nó đòi đòi. Coi như mình không trúng số. Coi như nó trúng. Coi như mình không gặp cô gái bề vớ xe kia với tấm giấy số nọ. Cái khó không phải là buông phóng những gì mình được hưởng, cái khó là quyết tâm thay đổi tương lai một con người. Tại sao không làm?

Những buổi chiều trời lạnh tôi thường ngó lên mấy màng dây điện ngang dọc trên đầu tìm coi có con chim nhỏ nào không. Thành Đẹt như một con chim nhỏ đang mọc lông mọc cánh rồi sẽ vùng vẫy thành thoi trên vùng trời cao rộng. Cái lực đẩy ban đầu của tôi chắc không là vô ích.

Sau ngày đó tôi vẫn sửa xe vá vỏ như thường. Vẫn chỗ cũ, nhưng tôi sung sướng hơn trước thập bội. Thanh thân và tự hào.

Nguyễn Văn Sâm
Victorville, Mùa Tạ Ôn 2010